

dette maa man ikke glemme. Og det maa vel have sig for sig, at skjøndt der er Forskjel paa en ministeriel Embedsmands Gjerning og det øvrige Privat- og Samfundslivs Gjerning, saa er denne Forskjel ikke en Artsforskjel, og der er ikke et gabende Svælg herimellem. Erfaringer, der ere hentede paa det ene Omraade, komme i mange Tilfælde og paa mangfoldige Maader til Nytte paa det andet. Endelig skal jeg endnu tilføje det, at det jo ikke er fuldt særdege Lovforslag, man forlanger af en saadan Commission, men det er fortrinnsviis Materiale, som skal tilveiebringes, og hvormed der skal virkes videre, ikke af dette Thing alene, men af Regjeringen i Forbindelse med dette og det andet Thing. Men, mine Herrer, ved at nævne det andet Thing kommer jeg til at tænke paa en Indvending, man har gjort imod dette Forslag om en Commission. Det skulde være en Ubillighed, mener man, at man havde ubeløst det andet Thing, der er en ligesaa berettiget Factor i Lovgivningsmagten, fra at have Indflydelse paa Commissionens Dannelselse. Det er en Indvending, som jeg maa indrømme er sand, hvis den kunde rettes mod os. Men det er jo ingenlunde vor Skyld, det er Grundlovens Skyld, da den udtrykkelig hjemler ethvert Thing for sig at nedsette en Commission, men ikke indeholder en saadan Hjemmel for begge Thing til at nedsette en combineret Commission i Forening. Hvis det altsaa er en Feil, saa maa Dadelen for samme ikke rettes imod det Forslag, som her er stillet, men imod den Grundlovsbestemmelse, i Henhold til hvilket det er stillet.

I Henhold til, hvad jeg saaledes har tilføjet mig at fremstille, tør jeg anbefale vort Forslag til ærede Medlemmers Overveelse. Det er — for at gjentage det — langtfra paa nogen fjendtlig Maade rettet imod Regjeringen eller indeholder nogen Opposition imod den; det er ingenlunde vor Hensigt derigjennem at ville tilrive Folkethinget en ubesøiet Magtudøvelse, langt mindre at besvære Administrationens Gang eller yderligere at forringe Embedsmændenes Raar, tværtimod, det Modsatte — tør jeg sige — er vort Formaal. Det er vort Haab, at vi igjennem dette Forslag skulle komme til en bedre Tilstand, til ikke blot en

billigere — thi vi lægge ingenlunde alene Vægt derpaa, — men ogsaa en kraftigere og bedre Administration end den, der hidtil har fundet Steb, og vort Haab, at der netop igjennem dette Forslag, naar Embedsmændenes Tal indskrænktes til det, som det bør være, skal kunne beredes Embedsstanden en bedre og mere sorgfri Tilværelse. I den Aand er Forslaget stillet — det tør jeg paa samtlige Forslagsstilleres Vegne udtale, — og vi haabe ogsaa, at det i den Aand maa blive modtaget af den kongelige Regjering og af ærede Rigsdagsmedlemmer saavel i som udenfor denne Sal.

Spønmæ: Skjøndt dette Forslag ikke fremtræder paa det Udvalgs Vegne, som har været nedfat for at tage forskjellige Lønningslovforslag under Overveelse, og derfor heller ikke ledsages af nogen forudgaaende Motivering og Betænkning, er det dog klart, at de Medlemmer, som have stillet Forslaget, gjennem Udvalgets Behandling ere komne til yderligere at fastholde den Anstuelse, som allerede, før Udvalget kom til at arbejde, har gjort sig gjældende med Hensyn til dette Spørgsmaal. De 5 øvrige Medlemmer af Udvalget, som foruden mig, ere: Rigsdagsmændene for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilse), Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Schw. Jørgensen) og Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen), have derimod ikke kunnet tiltræde denne Anstuelse; de maa fastholde, at det er en meget uheldig Omstændighed, om det vigtige Lovarbejde, hvormed der her er Spørgsmaal, skulde blive udført af en afvente Resultat af en saadan parlamentarisk Commission. Det har imidlertid været uundgaaeligt, netop da Udvalgets Fleertal, de 6 Medlemmer, som have stillet Forslaget, have den modsatte Anstuelse, og ikke have fundet sig foranledigede til at bringe Spørgsmaalet under Thingets Afgjørelse strax, efterat Udvalget var blevet nedfat, at denne Omstændighed har maattet udøve en væsentlig Indflydelse paa Udvalgets Arbejde. Det har tillige viist sig i dette Lønningsudvalg, at dette ikke var den eneste Uoverensstemmelse, der fandt Steb mellem Udvalgets Medlemmer — Spørgsmaalet nemlig, om hvorvidt det Omme, der var forelagt Udvalget,